

 HARLEQUIN

 JALOOLINE ROMAAN

A man in a black tuxedo and a woman in a red and black dress with a gold mask are seated at a green card table. The man is holding a hand of cards, and the woman is holding a golden mask. The background is a wood-paneled wall.

*Abiellumine kuratliku
krabviga*

Christine Merrill

Originaali tiitel:
Christine Merrill
To Wed a Devilish Duke
2025

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Maarja Villandi-Reiljan
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2025 by Christine Merrill
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN,
2025.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E11463925
ISBN 978-9916-31-958-1

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Autori märkus

Selle raamatu kirjutamiseks tegin rohkem uurimistööd kui mõnede teiste raamatute kirjutamiseks. Uurimistöö all pean silmas veidrate faktide kogumist internetiavarustest. Selle raamatu kirjutamise ajal sattusin paljudele huvitavatele lehekülgedele.

Millised olid regendiajastu bordellid? Mis piirkonnas oli kõige parem armukest pidada? Kuidas olid kaunistatud ballisaalid?

Ent kõige rohkem uutest faktidest meeldis mulle see, et regendiajastu Inglismaal kasutati pokkerižetoonidena pärlkalu. Kui võimalik, uurige ise. Need on antiikesemed, mida hetkel ihaldan.

Katyle ja Coryle. Üksmeel igavesti.

Proloog

Septoni krahv Julian Parish seadis end White'is sisse oma tavapärasele toolile ja tellis brändit. Ta ei teinud väljagi ümberkaudsete meeste etteheitvatest pilkudest. Ta vaatas mööda ka sellest, kuidas mehed nihutasid oma toole, nagu ei suudaks otsustada, kas vastikusest minema tormata või istuda lähemale, et kuulda, millise jahmatava asjaga krahv järgmiseks hakkama saab. Septoni krahv oli kaaslaste valvsa pilguga harjunud ja enamasti ei pööranud sellele tähelepanu. Tema maine juures ei olnud üllatav, et vanad peenutsejad, kes seda kohta sageli külastasid, pöörasid teda nähes pead ja sosistasid mürgiseid märkusi selle kohta, missuguseid inimesi tänapäeval klubisse lastakse.

Ent tol hommikul oli Julian peaaegu valmis tunnistama, et oli läinud liiga kaugele. Ta silmitses klaasi enda käes ja mõtiskles, kas ehk kange joogi jaoks liiga vara ei ole. Siis jõi ta klaasi tühjaks ja tellis uue. Ta jälgis, et tema käsi ei väri-seks. Pagan küll, tal oli seda jooki vaja.

Ei juhtunud just iga päev, et ta oleks äärepealt inimese tapnud.

Vahejuhtum olekski surmaga lõppenud, kui kiiresti poleks sekkunud kirurg, kellele oli antud altkäemaksu, et ta vigastuse tegelikku põhjust varjaks. Duell oli seadusevastane ja neid kõiki oleks võinud kinni pidada seaduste eiramise ja rahurikkumise eest.

Ei lugenud, et kõigi arvates oli tema vastane selle vigastuse ära teeninud. Korralikud mehed ei rünnanud teisi mehi. Kui nad puutusidki kokku mõne teise mehe põlastusväärse käitumisega, siis nad lihtsalt eirasid seda, mis tõestas et nende endi moraal on kahtlane.

Ent Julian ei suutnud enam tegevusetult kõrval seista. Ta oli lubanud, et kaitseb tüdrukut, keda Westbridge oli solvanud. Ja kuigi teised võisid selles kahelda, läks talle endale siiski oma au korda. Seega ta esitas väljakutse ja tegutses vastavalt.

Ja nüüd oli Westbridge surma äärel, Julian aga täielikult supi sees.

Antud olukorras võiks üks sõit Itaaliasse ära kuluda. Või vähemalt võiks ta oma maid ja valdusi külastada. Oleks vaja Londonist eemale pääseda nii kauaks, kuni vastane paraneb ja huvi õigluse vastu jahtub. Ent Julian polnud elu sees millegi eest põgenenud ega kavatsenud seda teha ka nüüd. Pealegi olid valdused väga heas korras ja reis mandrile polnud kunagi nii muljetavaldav kui loota võis.

Julian muigas ja rüüpas jälle. Olgu seadus neetud. Ta oli teinud seda, mida paljud teisedki mehed oleksid soovinud, aga neil ei pidanud närv vastu. Westbridge'i krahv oli kaabakas ja karistuse ära teeninud.

Julianile oli see selge, sest ta oli ka ise niisugune olnud.

Esimene peatükk

Ortia Braddock oli end alati pidanud laitmatuks nooreks tütarlapsesks. Ta oli võrdlemisi kena, kui välja arvata tema kergelt viltune naeratus ja pisut liiga pikk kael. Ta oli üsna nutikas, kuid mitte ülearu. Tema pisikeses peas oli ruumi keelte jaoks, kuid matemaatikale seda ei jätkunud. Ta pidas moest kinni, ent ei lasknud endale kaela määrida mannetus stiilis rõivaid üksnes tähelepanu saamise nimel.

Ka tema sõbrad olid täitsa tavalised. Teda ei paelunud kõrge lend ega skandaalid mitte mingisugusel kujul. Ta oli hooaja lõpuks plaaninud jõuda ebatavalisse abiellu ebatavalise mehega ning olla mõõdukalt rahul eluga, mida mees talle pakub.

Tema elu oli igavavõitu ja ta ei uskunud, et see muutub. Ent kas ta sisimas igatses midagi enamat? Ta oli liialt mõistlik, et korda saata midagi, mis talle halva kuulsuse tooks. Tema ema arvestas sellega, et tütar hooaja jooksul hea mehe leiab ja et miski ei riku ta võimalust saada ausaks naiseks samavõrd ausale mehele.

Nüüd, kui tema maine oli rikutud, tuli see tohutu üllatusena. Ta oli olnud kodus voodis sügavas unes ja näinud erilisi

unenägusid, kui tema elus leidis aset pöördeline sündmus. See selgus siis, kui ta läks alla korrusele hommikust sööma ja lugema kõmulehti, kust sellest teada sai. Kulus mitu päeva, et sündmuse järelkajast aru saada.

Nädal aega hiljem palvetas ta endamisi, et asjad ei oleks nii hullud, kui tunduvad. Ent ajalehtedes trükiti jätkuvalt, et W. krahv oli sünge ja ründav, S. krahv aga häbematu. Kõige hullemad olid spekulatsioonid selle ümber, mida preili B on teinud, et kaks meest iga päevaga üha metsikumaks muutusid.

Portia pilgutab viimast artiklit lugedes silmi, siis kõndis üle söögitoa, et ajaleht tulle visata. „Täna kirjutatakse, et ma olen Westbridge'i armuke. Eile olin Septoni armuke. Homme vist mõlema. Mida ma tegema pean?“

„Kõigepealt võiksid klatšijuttude lugemise vahele jätta,“ ütles ema tasasel häälel. „Me ei saa midagi nende juttude vastu ette võtta ja nende lugemine ainult ärritab sind.“

„Aga see on nii ebaõiglane,“ ütles tütar. „Ma ei ole seda millegagi ära teeninud.“

Ent pärast nädalapikkust kuulujuttude lainet vaatas isegi ema teda kahtlustavalt. „Oled ikka kindel?“

„Viimasel ballil ma rääkisin Westbridge'i krahviga. Aga ainult lühidalt ja ümberringi oli kümneid inimesi. Meid ei jäetud hetkekski ilma saatjata. Keegi ei öelnud tookord midagi. Ma nägin, et ta rääkis samamoodi veel kuue või seitsme noore tüdrukuga.“

„Kuidas ta käitus?“

„Ta flirtis minuga. Aga ta flirdib ju kõigiga. Ma ei võtnud seda tõsiselt ega andnud talle põhjust arvata, et meie vahel kunagi midagi enamat olema hakkab.“ See jutuaajamine oli

olnud üks helge hetk kogu igava õhtu jooksul, sest Westbridge oli kena, tark ja tiitliga, palju ligitõmbavam kui enamik meestest, kes teda märkasid. Paar sõna juttu ballil andis põhjuse duelli pidada kahele Londoni mehele, kes jäidki alalisse võitlusse.

„Ja mis Septoni krahviga oli?“ uuris ema. „Tema olevat duellikutse esitanud.“

„Temaga ma pole üldse rääkinud,“ ütles Portia veelgi jahmunumalt. „Vähemalt mitte isa matustest peale. See oli ka poolteist aastat tagasi. Viimati rääkisime siis, kui ta mulle kaastunnet avaldamas käis. Sealtpedale enam mitte.“

„Ta oli sinu isa sõber,“ ütles ema kibedalt. „Kui sellist kaabakat üldsegi sõbraks nimetada saab. Ma imestan, et ta üldse teenistusele tulla julges. Olin ju talle selgeks teinud, et ta pole sinna oodatud.“

Portia noogutas kuulekalt. Ta ei teadnud Septonist piisavalt palju, et arvamust avaldada. Kui uskuda kuulujutte, siis oli ta oht noortele naistele. Seega hoidis Portia temast eemale. Ent need kõmulevitajad väitsid ka, et Portia on langenud naine. Seega ei tarvitsenud väited Septoni kohta samuti tõele vastata.

Portia oli teda sellel hooajal näinud mitmetel ballidel ja õhtusöökidel. Ta ei saanud sellelt krahvilt silmi ära, sest mees oli vaieldamatult kena. Tal olid mustad juuksed, tema keha oli sale ja graatsiline ning näojooned teravad. Ehkki mees naeratas sageli, ei olnud tema tumedates silmades ühtegi valguskiirt. See viis Portia mõttele, et mees võib olla tüdinud või lihtsalt kurb. Võib-olla see meelelahutus, millega ta pidi kaasa minema, ei pakkunud talle kestva naudingut. Ent kogu selle aja, mis Portia teda salamisi jälgis,

ei olnud mees oma kurba pilku tema poole pööranud ega teinud katsetki temaga rääkida, kui välja arvata põgus kohtumine haa juures.

Miks küll mees, kes Portia vastu vähimatki huvi üles ei näita, peaks kutsuma teise mehe duellile, et naise au kaitsta? Ei olnud mingitki seletust, miks pidanuks mees seda Portia pärast tegema. Ainult hull võitleks eluga riskides inimese eest, keda ta peaaegu ei tunnegi.

„Ei, see nüüd küll õige jutt ei ole,“ rõhutas Portia sajanadat korda. „Mul polnud kogu selle asjaga mingit pistmist, ükskõik mis ajalehtedes kirjutatakse. Küllap nad tülitsevad mingi teise asja pärast.“

„Meil on väga raske inimesi selles ümber veenda, kui kuulujutud on juba laiali läinud,“ ütles ema ja raputas jahmunult pead. „Ja mul olid selle hooaja suhtes nii suured lootused.“

„Mul ka.“ Kui isa oli veel elus, oli võimalik rahamuredest mööda vaadata. Isa oli neile kinnitanud, et rahalised raskused on ajutised ja kõik laheneb, kui ta üks või kaks õhtut mängulauas istub. Kui isa suri, leidis ema maksmata arved, mida isa oli peitnud. Temast oli järele jäänud vaid pisku, millest pere pidi edasi elama. Midagi tuli ette võtta.

Seege asusid nad mängima, aga mitte nii, nagu isa oli mänginud, vaid nii, nagu kombekad naised, keda ähvardasid vaesus ja nälg. Nad olid seljast heitnud leinariided ega hoidnud kokku uute kleitide pealt, millega minna selle hooaja arvukatele ballidele ja pidudele. Sealt lootsid nad leida meest, kes suudaks üleval pidada tagasihoidlike vajadustega naist ja võimalusel ämma, kes oleks abi eest lõpmata tänulik.

Nüüd oli see kõik põrmu varisenud.

„Duellist peale ei ole me ainsatki kutset saanud,“ ütles ema.

„Ma pole kuulnud sõnagi üheltki härrasmehelt, kes minuga varem välja jalutama minna tahtsid,“ nõustus Portia. „Nädal aega pole ükski sõber ega kosilane meil külas käinud. Isegi mitte huvi ilmutanud. Meid nagu poleks olemaski.“

„Nad teavad liigagi hästi, et me oleme olemas,“ ütles ema süngel häälel. „Nad lihtsalt ei taha, et neid koos meiega nähtaks, ja karta on, et nad ei mõtle ümber. Me peame uue plaani tegema.“

„Aga mida me teha saame?“ küsis Portia. „Ma ei ole kindel, et keegi võtaks mind lapsehoidjaks või seltsidaamiks pärast seda, kui minu nimi on ajalehes ilmunud.“

„Võib-olla peaksime maale kolima,“ ütles ema. „Ma võin kirjutada oma nõbudele Shropshire’is. Me võiksime sinna jääda, kuni skandaal läbi saab.“

„Sinu nõod on sama vaesed kui meie,“ tuletas Portia meelde. „Ja neile ei meeldinud isa. Nad on seda selgelt öelnud ja mingit seltskonda nad sinna ei taha.“

„Aga me ei saa ju siia jääda, kui asjad on nii, nagu need on,“ ütles ema pead raputades. „Ma kardan, et kõrgseltskond on sinu kohta otsuse teinud. Sinu nimi on praegu igaveseks seotud nende kahe hullu mehega. Eriti hull on Septon, sest tema ju kutsus teise duellile.“